

[Christiani.]

nem at vi har mistet vor største Kunde og i Virkeligheden kun har tilbage den ene, ganske vist store, Kunde mod Syd; det ligger ogsaa deri, at vi hidtil, indtil 9. April, har solgt og købt i Sterling, medens Marken for os i Virkeligheden intet har betydet — den har været en almindelig Afregningsmønt, men den har ikke været prisbestemmende, hverken for vore Køb eller for vore Salg. Lige med eet Slag bliver Marken saa ikke alene et Omregningstal, men den prissættende Mønt for danske Salg og danske Køb, og dette bevirker, at hele Spørgsmaalet om Priser ved Køb og Salg og Kronens Kurs nødvendigvis maa komme ind under helt andre Synsvinkler end før. Jeg haaber, at Betragtninger herom allerede er gjort gældende paa rette Sted, og at de maa føre til nøje Overvejelse af, hvorledes det er muligt ved en eventuel Revision maaske baade af Priser og Kurser at naa til saadanne Forhold, at der skabes den størst mulige Ligelighed for alle vore Erhverv.

Efter at have gjort disse faa Bemærkninger vender jeg mig til det foreliggende Lovforslag. Da Loven var fremme første Gang, var jeg ikke sympatisk stemt over for den, og det er jeg heller ikke i Dag. Grunden dertil er, at jeg — ligesom den højtærede Finansminister — maa mene, at det er en meget ubehagelig Maade at tage de nødvendige Penge paa. Man kan ikke komme bort fra, at der her stadig vil gives Befolkningens forskellige Lag Lejlighed til at blive, om jeg saa maa sige, irriteret over dette 10 pCt.s — eller endnu større — Tillæg til Vareprisen.

Der siges, at en saadan Lovgivning har den Fordel, at hvis man ikke har Raad til at give de 10 pCt., kan man spare — man kan lade være at købe de paagældende Varer. Ja, men man mener jo alligevel, at det gør Folk ikke; de køber dem. Og hvis de ikke købte dem, vilde der ingen Skat komme ind, og saa vilde man ingen Penge faa, saa man regner i Virkeligheden med, at Folk køber nogenlunde det samme; men de er nødt til at betale de omtalte 10 pCt. Det er de meget kede af, og det er beklageligt hver Dag at skulle minde dem om, at nu kommer denne Ekstraskat oven i den Pris, som de med det stigende Prisniveau maaske i Forvejen føler er ret høj.

Men jeg indrømmer — og derom er der vist Enighed i dette høje Ting —, at den højtærede Finansminister behøver disse Penge. Jeg er ogsaa ganske klar over, at den højtærede Finansminister kan komme til at behøve endnu mange flere Penge, og der skal fra

min Side ikke rejses nogen som helst Indvending. Jeg mener, det er langt vigtigere at faa Erhvervslevet i fuld Gang, end at der i Øjeblikket bruges nogle flere Penge, for gennem den større Produktion skabes jo større Indtægter, større Skattemulighed og større Mulighed for igen at lade Pengene vende tilbage til Statskassen. Altsaa her er der ikke nogen Uenighed, men Uenigheden angaar Maaden at tage Pengene paa.

Nu siger man jo, at vi kan ikke have flere direkte Skatter, og jeg vil ganske være enig i, at det kan vi ikke, for den progressive Maade, hvorpaa man kan tage Skatterne, er i den Grad lammende for alle Indtægter af nogenlunde betydelig Størrelse, at al Opsparing derved er blevet umulig, saa at Virksomheder, som netop har Lyst til og Trang til at udvide sig, og som i Samfundets og deres egen Interesse bør udvide sig, berøves Muligheden for at skaffe de fornødne Kapitaler til Veje. Jeg mener, at man med den progressive Beskatning er gaaet saa langt, at man ikke kan gaa videre. Derfor har jeg ved anden Lejlighed sagt og haaber ogsaa senere udførligere at kunne dokumentere det, at man vistnok i forskellige Lande er gaaet den Vej at tage en ikke-progressiv Skat, som rammer hele Befolkningen.

Det er meget rigtigt, at vi kan ikke have flere direkte Skatter, og at vi kan ikke faa Folk til at betale dem og navnlig ikke faa de smaa Indtægter til at betale dem. Men der er ikke noget som helst i Vejen for, at man her kan gaa samme Vej, som man er gaaet andre Steder, nemlig tage forlods paa Lønningerne, saaledes at Arbejdsgiveren i Virkeligheden udreder saadanne Skatter. Jeg vilde finde, at det var en uhyre meget mere behagelig Maade at tage dem paa end den, der her er foreslaaet. Der er ogsaa det ved det, som den højtærede Finansminister sagde, at det kan blive muligt, at vi maa skaffe flere Penge ind, og saa kan man ikke gaa ad den indirekte Beskatnings Vej med endnu større Procenttillæg til de Priser, Folk køber til. Men der er ikke noget i Vejen for, at man, hvis en 4 pCt. ikke-progressiv Skat, som giver 160 Mill. Kr. om Aaret, ikke slaar til, om nogen Tid kan tage en ny Skat op; thi det betyder jo kun, at det almindelige Indtægts- og Lønniveau stadig har været for højt.

Det, som er vigtigt, er, at vi alle kommer i Arbejde, og at de dertil fornødne Penge skaffes til Veje. Saa er der yderligere det at sige, at denne Maade at tage Skatten paa er, om jeg saa maa sige, mere demokratisk, idet den ikke alene beskatter Forbruget ved,